

Прѣемници ти на Григория VII продължавали борбата съ кралъ тѣ, клеели го и повдигали срещу него васалити. Врагове ти на Хенриха въздигнали и съштий му синъ, по име пакъ Хенрихъ. Синъ тѣ съ лукавство уловилъ злочестий си башта робъ, и го запрѣлъ въ една ограда. Кралъ тѣ сполучилъ да побѣгне; нъ наскоро смъртъта довършила бурний му животъ, пѣленъ съ прѣвратности. Злочестина та го гонила и слѣдъ смъртъта. Той, като отлъченъ отъ црѣква та, нештѣли да го погрѣбътъ; само кога се изминали шесть години папа та свалилъ проклинане то, и Хенриха погрѣбали въ Шпейерска та црѣква.

Неговий синъ *Хенрихъ V* дѣятелно воювалъ съ папите. Най-сетѣ тоя царъ и папа та (Каликстъ II) свѣрзали въ Вормсъ миръ, нареченъ *Вормский конкордатъ* (1122 г.). Споредъ тоя конкордатъ царъ тѣ се отреклъ отъ симония та и инвеститура та; нъ оставилъ за себе си една малка правда да дава земи на духовни ти на ленни уврѣзи (сир. да ги има свои васали). Така и двѣ тѣ страни направили устъпки; нъ папа та спечалилъ. Кога се направилъ сговоръ за миръ многобройни сбирштини народъ отъ различни мѣста се събралъ на равниште то при Вормсъ, и съ грѣмливи викове отъ радостъ поздравлявали изявений имъ конкордатъ. Народъ тѣ се радвалъ за прѣкъсване то на дълги ти междоусобни крамоли, които докарали държава та въ съсипано състояние; вредомъ се навѣдили влѣхви дружини, и цѣли области заустѣли.

Хохонштауфени. Съ смъртъта на Хенриха V (1125 год.) се довършилъ Франконский царский корень. Подиръ 12 години, на германский прѣстолю билъ въскаченъ родъ тѣ на швабски ти херцоги Хохонштауфени, наречени така отъ име то на една отъ укрѣпени ти сгради въ Швабия. (И сега оште се видать остаткити отъ тая ограда на връхъ една планина въ Вюртембергско кралство). Първий